

Zločin hypnosy.

Je to zvláštní! Ještě před dvaceti lety zuřili především četní lékaři proti tvrzení, že hypnosa skutečně existuje. Neštíteli se označiti hypnosu za humbuk a švindl, jako nedávno před tím učinili i s léčivým magnetismem, který se dnes stal pro mnohé lidi velkým požehnáním. Ti, kdo prováděli léčivý magnetismus, byli napadáni co nejostřeji a dostalo se jim názvů kejklířů a podvodníků.

Dnes jsou to zase právě lékaři, kteří si většinou přivlastnili hypnosu. Co před dvaceti lety nejostřejšími výrazy potírali, to dnes zastávají.

To se dá posuzovati ze dvou stran, kdo se na tehdejší rozhořčený boj díval úplně věcně, nemůže se dnes ovšem ubrániti úsměvu, když vidí, jak tehdejší nepřátelští horlivci snaží se ještě s větší horlivostí používat hypnosy, jimi kdysi tak opovrhované. Z druhé strany nutno opět uznat, že takovému přímo grotesknímu obratu přísluší také úcta. Patří k tomu přece jen jistá dávka odvahy, vydati se takto nebezpečí směšnosti, které je v tomto případě tak nasnadě. Nutno uznati v tom opravdovost, se kterou by se skutečně rádo přispělo lidstvu. Proto neleká se ochotně spolupřijmouti i takové nebezpečí.

Lze jen litovati, že se z toho nečerpalo poučení také pro budoucnost. Že se nepostupuje opatrněji s odsuzováním a – řekněme to klidně – s osočováním, když se jedná o věci, které patří do téhož oboru jako hypnosa. Žel, přes všechny zkušenosti dělá se to s mnohými jinými obory téže oblasti dnes právě tak, ba

skoro ještě hůře. Bude se muset na konec opakovat totéž divadlo, že lidé budou bez přechodu pojednou s horlivostí zastávat něco, co se dosud snažili tvrdošíjně popírat. Ba ještě více. Budou usilovat, aby všemi prostředky a bezohledně dostali v praxi do vlastních rukou tak mnohé, čehož hledání a nalezení opatrně a za trvalých útoků dříve přenechávali jiným, většinou tak zvaným „laikům“. Ponechme nerozhodnuto, má-li se to opět označovat jako zásluha a zmužilý čin. Naopak, je bližší předpoklad, že tato věčná opakování mohou postavit do jiného světla i ono jednání, označené již jako zásluha. Takový je výsledek **povrchního** posudku.

Stává se to však mnohem povážlivější, známe-li správně **účinky použití** hypnosy. Je dobře, že konečně byla uznána a potvrzena **jsoucnost** hypnosy a že přestaly útoky vědy, bohaté na slova, ale po dnešní zkušenosti prozrazující jen nevědomost. Skutečnost, že pod ochranou dosavadních protivníků, kteří se pojednou stali vědoucími, **použití** hypnosy doznalo takového rozšíření, svědčí o tom, že tito vědoci jsou mnohem více vzdáleni opravdového poznání, než původně hledající a tolik kaceřovaní laikové.

Je ohromujícím vědomím, jaké zlo vzniká tím, že se dnes tisíce lidí svěřuje do tak zvaných povolanych rukou, aby se dobrovolně podrobili hypnose. Jsou k tomu dokonce přemlouváni, ba i znásilňováni bez svého vědomí. Toto jednání jest nejvíce zavrženíhodné. I když se to vše děje s nejlepším úmyslem a chce se tím způsobiti dobro, nemění to nic na nezměrné škodě, kterou tento výkon **v každém** případě natropí. Ruce, které používají hypnosy, **nejsou** povolané. Povoláním může býti jen ten, kdo je dokonale obeznalý v oblasti, do které patří

všechno to, čeho používá. U hypnosy byla by to oblast jemnohmotná. A kdo skutečně tuto oblast zná, nejen se tak v opovázlivosti domýšlí, nebude **nikdy používat hypnosy**, dokud přeje svému bližnímu to nejlepší i leč tehdy, že by měl v úmyslu s plným vědomím těžce mu ublížiti. Hřeší se proto na všech stranách, kdekoliv se hypnosa provádí. Je lhostejno činí-li tak laikové, nebo někdo jiný! Není v tom jediné výjimky!

Každý, kdo se snaží prostě logicky myslet, musí dojít k závěru, že je to ve skutečnosti přece jen bezmezná lehkomyšlnost, používat něčeho bez znalosti konečného účinku, když dosah takového jednání možno přehlížeti jen z nejužších stupňů. Zvláště tehdy, když taková lehkovážnost v záležitostech blaha a bolu bližních má za následek škodu nejen pro postiženou pokusnou osobu, nýbrž i pro toho, kdo pokusy provádí. Nemůže tu přinést uklidnění vědomí, že zodpovědnost dvojnásob těžce padá zde na vykonavatele. Lidé neměli by se nikdy tak důvěřivě pouštět do něčeho, co sami důkladně neznají. Děje-li se tak bez jejich vědomí a vůle, je takové počínání skutečným zločinem. I tehdy, když se tak děje tak zvanýma povolanýma rukama.

Nelze ovšem připustit, že by ti, kdo pracují s hypnosou, měli vesměs úmysl poškodit své bližní. Je však skutečnost, že jsou úplně neznalí podstaty hypnosy a vůči následkům své činnosti stojí úplně bez porozumění, o tom není nejmenší pochybnosti. V úvahu může přijít buď jedno nebo druhé. Jako jediné stávající zůstává tedy neporozumění.

Používá-li člověk vůči svému bližnímu hypnosy, poutá tím jeho ducha! Toto poutání samo je duchovní přečin, nebo zločin. Není omluvou, užívá-li se hypnosy za účelem uzdravení z tělesné nemoci, nebo jako prostředku ku psychickému zlepšení. Stejně

tak nemůže být na obranu uvedeno tvrzení, že při docílených duševních změnách k dobrému zlepšila se i vůle dotyčného, takže hypnotizovaný měl z toho zisk. Žítí a jednati v takové víře je sebeklam. Jedině to, co duch vykoná z úplně **svobodného** a neovlivněného chtění, může mu přinést zisk, jakého je mu třeba ke skutečnému vzestupu. Všechno ostatní jsou zevnější věci, které mu mohou jen přechodně přinést zdánlivý užitek nebo škodu. Každé spoutání ducha jest nezbytným zdržením v možnosti nutného pokroku. Při tom je lhostejno, za jakým účelem se to stalo. Nehledě k tomu, že takové spoutání přináší s sebou více nebezpečí než výhod. Takto spoutaný duch je přístupen nejen vlivu hypnotisérovu, ale zůstává do jisté míry vydán bez obrany i jiným jemnohmotným vlivům. I tehdy, když to hypnotisér zapověděl. Duchu v jeho spoutanosti chybí proti těmto vlivům naléhavě nutná obrana, kterou může mu poskytnouti jen úplná volnost pohybu. Že lidé nepostřehují ničeho z těchto trvalých bojů, útoků a vlastní úspěšné nebo neúspěšné obrany, nevylučuje životnost v jemnohmotném světě a vlastní spolupůsobení lidí na tomto životě.

Každý, kdo se podrobuje účinné hypnose, jest tedy více nebo méně trvale zdržen ve skutečném pokroku svého nejhlubšího jádra. Zevnější okolnosti hrají při tom teprve druhořadou roli a nesmí být proto směrodatnými pro posudek. Necht' již se zdánlivě přechodně zlepšily nebo se staly nepříznivějšími. **Duch musí v každém případě zůstatí volný**, protože jde konečně o něho!

Připusťme, že nastane zevně znatelné zlepšení, oč se hypnotiséri tak rádi opírají. Hypnotizovaný člověk nemá z toho ve skutečnosti žádného užitku. Jeho spoutaný duch nemůže

v jemnohmotnosti působiti tak tvořivě, jako dokonale volný duch. Jemnohmotné výtvary, které jeho spoutané nebo vynucené chtění zplodí, jsou bezmocné, protože jsou teprve z druhé ruky a v jemnohmotném světě velmi záhy vadnou. Jeho zlepšené chtění nemůže mu proto ve zvrtném působení přinésti užitek, jaký možno vždy očekávati při výtvorech volného ducha. Stejně je tomu ovšem tehdy, když spoutaný duch z rozkazu hypnotiséra chce nebo provede něco zlého. Vzдор zlým hrubohmotným činům zajdou tyto bezmocné jemnohmotné výtvary velmi záhy nebo jsou vstřebány stejnorodými. Nemůže proto nastati jemnohmotné zvrtné působení. Člověka v hypnose tak donuceného ke zlým činům může snad stihnouti světská zodpovědnost, ale ne duchovní. **Právě týž postup je u choromyslných.** V tom opět možno zříti bezmeznou spravedlnost Stvořitele, která působí v jemnohmotném světě živými a ve své dokonalosti nedostižnými zákony. Člověka v hypnose cizí vůlí donuceného nemůže vzдор jeho zlým skutkům stihnouti vina, avšak také ne požehnaní. Vždyť i jeho lepší skutky byly provedeny pod nátlakem cizí vůle a on jako samostatné „já“ neměl na nich podílu.

Zato však stává se něco jiného: Násilné spoutání ducha hypnosou poutá současně hypnotiséra k jeho oběti, jako nejsilnějšími řetězy. Nezabývá se toho dříve, pokud člověku, kterého násilím v jeho volném vývoji zadržel, nedopomůže tak daleko kupředu, kam byl by musel dojíti hypnotizovaný, kdyby nebyl spoután. Hypnotiséř po svém pozemském odloučení musí se odebrati tam, kam jde jím spoutaný duch i kdyby to bylo do nejhlubších hlubin. Snadno lze si představit, co vykvete takovým lidem, kteří se mnoho zabývají hypnosou. Až se probudí po pozemském odloučení a vzpamatuje se, pozoruje s hrůzou, jak ho

vížou pouta těch, kdo již ho předešli, tak jako oněch, kteří ještě putují na zemi. Ani jedno z těchto pout nemůže mu býti odpuštěno. Musí je rozpoutávati článek za článkem i kdyby při tom ztrácel tisíciletí. Je však pravdě podobno, že s tím nedojde již ke konci, ale bude spolustržen do rozkladu, který zničí jeho osobnost, jeho vlastní „já“.

Neboť těžce zhřešil proti Duchu.